

Kapitola 1.

Čtvrtek

A už je to tady. Zítra zemřu. Zítra mi bude padesát let a budu mít své poslední narozeniny. Zvláštní to vědomí smrti – vědomí toho přesně vymezeného konce. Není pro mě ničím překvapivým ani neočekávaným; vím o něm celé dlouhé roky. Všichni lidé vědí, kdy zemřou. Všichni znají přesný okamžik svého odchodu z tohoto světa naprosto přesně. A dávno víme, že odejdeme po dosažení padesáti let. Všichni stejně, bez výjimky.

Vědomí přesného termínu smrti je v dějinách lidstva tím nejhorším, co nás mohlo potkat. Je to otevření Pandořiny skříňky dokořán. Náš Bůh velmi dobře věděl, proč nám tento okamžik dříve nesděloval.

Jako děti jsme to věděli, od rodičů. Přesto na každé dítě aspoň jednou dolehla hrůza z konečného, z nepoznaného, z tajemného, z neznáma. To proto, že z druhé strany se ještě nikdo nevrátil, aby nám o tom vyprávěl. Aby vyprávěl, jak to v nebi vypadá. Tedy, až na Ježíše.

Před dvěma sty lety nastalo na naší planetě období, kdy lidé začali umírat na výročí svých padesátých narozenin. A proto, že to zítra bude padesát let, co jsem se narodil, zemřu také i já. Ale až před půlnocí, to proto, že před půlnocí jsem se narodil. Odejdu ze života na Velký pátek velikonoční. Toto období, si křesťané připomínají jako svátky už více než 2 000 let. Je to čas, kdy lidé slaví den, kdy zavraždili svého Boha.

Byl to čas, kdy za nás Bůh Otec obětoval svého jediného milovaného syna. Když ukřižovali, neboli umučili na kříži bohočlověka, Krista Ježíše, a tomu padesát let ještě zdaleka nebylo.

Ale dnes je teprve čtvrtek, kterému říkáme Zelený, takže mám ještě den čas rozloučit se životem. Tento den, prý vše co děláme, dobře dopadne. Já odejdu ze světa zítra, to bude Velký pátek. Dneska by si měl člověk zajít ke studánce, nebo k prameni, omýt si obličej pramenitou vodou, která má právě dnes tu největší kouzelnou moc.

Ježíš Kristus sestoupil po ukřižování do říše mrtvých. To já sestoupím také. A strávil tam celou sobotu, které říkáme Bílá. Tak to já také. Jenže on v neděli, které říkáme velikonoční neboli Boží hod velikonoční, vstane z mrtvých a vrátí se na tento svět. To já tedy ne. Tedy, zatím ještě ne!

Můj kamarád a také nejlepší přítel František, se kterým se známe už od dětství, má zemřít ve stejný den a téměř ve stejnou hodinu jako já.

A proto jsme se spolu dohodli, že tuto dobu odchodu strávíme spolu. Bůh nás trestá a nejenom smrtí, právě proto, že nás miluje. V Bibli, v knize Přísloví stojí: „Koho Bůh miluje, toho tresce“. Také my budeme zítra potrestáni smrtí. Ale je smrt vůbec trestem? Možná, že bude naším vysvobozením.

I mě bylo poznání o vlastním odchodu sděleno už v raném dětství. My děti s touto skutečností seznamujeme vždy co nejdříve, to aby je později ta smrt nezaskočila. Aby věděli a byli informovaní.

Neinformovaní lidé na tom jsou v životě nejhůře, protože jsou snadno ovladatelní. A to platí o všech informacích, které se nás týkají. Bez výjimky. Hůř jsou na tom jenom ti, kteří informováni

být mohou, ale nechtějí. To jsou hlupáci. Vždy je lepší vědět a být připraven, než později překvapen.

Nikdo nechce, aby se jeho děti tuto zásadní informaci dozvěděli nějak nevhodně, od cizího, nebo od druhých dětí. Některé už dokáží být hodně zlé, zvláště ke druhým dětem. Ale nedělají to účelově, spíš podvědomě. Děti jsou moudré, jen nejsou připravené na překonání vlivu mocností zla a ubránit se jim. Nevědí, že je třeba to zlo v sobě nejprve přijmout a pak ho s klidem v duši odvrhnout. Každý to nedokáže. Ten, kdo se snaží se zlem v sobě bojovat, mu pak často podléhá a snadno prohrává.

Při sdělování této pravdy dětem je zapotřebí velké ohleduplnosti ale také velikého citu. Jak vhodně sdělit dítěti, že jednoho dne přijde i jeho čas a také i on bude muset odejít ze života? A proto mívají mnohé z nich duševní trauma, ať se jim to snažíme vysvětlovat sebehleduplněji. Naše statistiky sebevražd se naštěstí nezvyšují. Jsou stejné, už po dlouhé roky.

Tématu sebevražd u nás, se ve svých studiích věnoval také náš první prezident republiky, Tomáš Garigue Masaryk už před více nežli třemi sty lety. A jeho práce jsou velice zajímavé ještě i dnes! Takže si přece jenom něco, ze školy a hodin dějepisu pamatují. Nikdy nesmíme zapomínat na tyto vzácné osobnosti, ani po dlouhých staletích. Třeba taková Řeková na své hrdiny od Thermopyl, nezapomněli ani po dvou tisíciletích.

Věřící lidé si své životy většinou neukracují sebevraždou, protože Bůh si to nepřejí. Takhle je pro nás příliš krátký a my si ho chceme prožít až do úplného konce, ať je sebetěžší. Je naší povinností se o něho neustále rvát. A upadneme-li, pak musíme vstát a znovu bojovat. Naše děti nějak podvědomě a smířeně přijímají rozhodnutí boží, o délce svého života. A co jim také jiného zbývá? Zvykli si.

Také jsem byl s tímto zákonem smířen. A stejně bylo až příliš mnoho dnů a nocí, které jsem probděl ve strachu a hrůze ze smrti. Noc má vždy ke smrti zdánlivě blíže, nežli den. Přesto, že umíráme častěji ve dne, než v noci. Zřejmě je to i tím, že ve spánku trávíme jen třetinu dne, zatímco bděním ve dne, třetiny dvě. Třeba jsme v noci, před smrtí, také bytostmi bdícími. Ale to sám už brzy zjistím.

I já jsem se bál smrti, která musí nevyhnutelně přijít, až mi bude těch padesát let. A bál jsem se přesto, že vědomí a zákony smrti, tedy zákony

odchodu, nám jsou známy odedávna. Bál jsem se, i když je přijímám jako neodvratitelné. Zvykl jsem si. Může se nám to nelíbit, ale to je všechno, co s tím můžeme dělat. Každý ví, že to tak být musí, že to tak bude a kdy to přijde. To dříve míval každý alespoň určitou naději.

Děti bývají moudré, takže se s tím většinou smíří. Jen někteří jedinci to nepřekonají ani v dospělosti a nakonec si svůj život předčasně ukončí sebevraždou. Jdou hloupě naproti osudu, který je stejně neodvratitelný.

Pamatuji si noc, kdy jsem se probudil takovým děsem ze smrti, že jsem ho nedokázal sám zvládnout. Rozběhl jsem se za maminkou, která mi právě v kuchyni spravovala ponožky. Vylil jsem ji srdce a povyprávěl své obavy. Vzala mě do náruče a povídá: „I já byla malá a hrozně se bála smrti a také jsem běžela za svojí maminkou, abych ji vypověděla obavy. A ona mi tenkrát řekla: „Já jsem tu už hodně dlouho a ještě dlouho tady budu, stejně jako ty. Ničeho se neboj. Strach stejně nic nevyřeší. Vzala mě do náručí a utěšila. Pak už jsem se nikdy smrti nebála. Má maminka byla moudrá.

I moje maminka mě vzala do náručí a utěšila, také ona byla moudrá. Jak málo stačí dítěti, aby se zklidnilo v náručí své matky. A je štěstím, že máme matky, které nás učí bojovat se strachem ze smrti. Tehdy jsem se naučil, že strach ze smrti lze zmírnit lidskou blízkostí.

A pomohlo mi také studium duchovní literatury. Zdědil jsem po svých předcích množství Anthroposofických a Theosofických knih od Rudolfa Steinera. Takže jsem se mohl této oblasti věnovat celý život. Hlavně díky tomuto studiu, jsem se smrti přestal bát. Víím, co přijde po ní, a kam se vydám. A víra, že se jednoho dne všichni vrátíme, na pláň naší planety, abychom napravili své chyby, mi přinesla v duši klid.

Každá náboženství to mají trochu jinak a záleží na každém, čemu, nebo komu věří, ale je také důležité, jestli má vůbec možnost si tu svoji víru vybrat. Nebo jestli ji do něho vpravili už rodiče, s pomocí kněží.

A jak to vlastně všechno začalo? Jak k tomu umírání vlastně došlo? Jak je vůbec možné, že se to stalo? Moje generace si to už nepamatuje. Známe jenom to, co se dochovalo v písemných zápisech. Ty nám vyprávějí, že před dvěma sty lety, roku 2026, přiletěla k Zemi neobyčejně jasná kometa.

Celou noc i den zářilo na obloze její zelené světlo, a bylo silnější, nežli sluneční. Jak se planeta otáčela, byla postupně osvětlená úplně všude. A také množství zelených meteoritů dopadalo na zemský povrch. Mnozí si tehdy vzpomněli na Wyndhamovu knihu, Den Trifidů. Ti se raději na ten div podívat nešli, aby neoslepli. Ale nikdo neoslepl. Vlastně se zdánlivě nic nestalo. To až později dostala tato kometa – byla-li to skutečně kometa – jméno převzaté z Bible: Pelyněk.

„A jméno hvězdy té zní Pelyněk.“(Zjevení svatého Jana; 8. 11.).

A právě v té době začalo vymírání. Ne náhle, ale pozvolna. Nejprve se počty zemřelých začaly násobit. Nejdříve umírali ti nejstarší, aby se věk zemřelých, čím dál více a rychleji snižoval. Až se zastavil na padesáti letech. Padesátiletí se více nedožívali. Pravdou je, že nežli se to vymírání rozjelo do masivních rozměrů, tak to ještě několik desítek let trvalo. Nejprve to rostlo po deseti-tisících, teprve potom, po statisících, aby to přerostlo v miliony.

Mrtvá těla se začala hromadit na chodnících, protože u sebe doma si je pozůstalí ponechat nemohli. Pohřební služby se zhrou-tily. Nebyl kdo, by kopal hroby, nebylo palivo na kremace. Mrtvo-ly se kupily za městy i podél silnic. Plavaly v řekách a ucpávaly česla vodních elektráren. Výpadky elektřiny byly časté.

Moře vyvrhovala těla na pláže, které jimi byly přímo posety. Žraloci i jiná zvířata měla hody. Vlci se rozmnožili tak, že začali být nebezpeční i lidem. Přestože, pro nadbytek žrádla všude oko-lo, většinou neútočili.

Po celém světě propukla panika. Všichni se obávali nakažlivé nemoci – novodobého neznámého kmene, proti kterému neexis-tovalo očkování. Lidé se vyhýbali kontaktu nejen s mrtvými, ale i mezi sebou.

A právě kvůli těm hromadám mrtvol, se začaly šířit nakažlivé nemoci, které zabíjely i ty, kteří by zemřít ještě vůbec nemuseli. Morové nákazy z minulosti, se s tím nedaly ani srovnávat.

Informace ze začátku vymírání nejsou dostatečné, protože chod státu se prakticky rozpadl. I komunikace mezi státy z po-chopitelných důvodů na několik desetiletí ustaly. Probíhající lo-kální války také téměř přestaly. Nic nebylo jisté. Hodnota lidské-ho života klesla na minimum.

Hnijící mrtvoly ležely všude a bylo nezbytné je odklízet. Když vešlo ve známost, že příčina vymírání není ani nakažlivá, ani

přenosná, a že se to netýká lidí mladých, začalo se s odklizením mrtvých systematicky.

Dobrovolníci se hlásili navzdory strašnému zápachu, proti němuž jim nepomáhaly ani roušky. Práce to byla dobře placená a hlavně za ni byly potravinové lístky. Stát nehleděl na náklady – potřeboval zabránit tomu, aby pracující vymírali na nemoci způsobené rozklady těl.

Nepotřeboval, aby mu zaměstnaní lidé vymřeli na nakažlivé nemoci, protože všichni ti pracující, byli plátcí daní do státní pokladny. A kdopak by je jinak živil?

Tehdy se dali lidé znovu dohromady. Mrtví dali dohromady živé svojí smrtí a přiměli je ke spolupráci. Mrtví je spojili. Je možné, že právě to zabránilo pádu lidské civilizace zpátky do doby kamenné. Nezbytnost nás přinutila ustanovit si vládu a prozatímní vedení státu. A samozřejmě, že se k moci dostali ti, kteří měli nejprořiznutější hubu, nejostřejší lokty nebo největší majetek. A také ochotu cokoli slíbit. Kdo měl příležitost manipulovat se sdělovacími prostředky, možnost ovlivňovat informace, které tak lidem předávali, mohl ovlivnit myšlení a smýšlení obyvatel. Takové to v politice bylo vždycky! Ten kdo ovládá sdělovací prostředky, mívá také i moc.

Mobilní telefony fungovaly a bylo možné se mezi sebou domluvit. A proto, že stále fungovaly také i satelity, bylo možné se porozumět mezi státy i kontinenty. Kometa žádný nepoškodila. A to bylo zvláštní. Časem docházela některým družicím životnost, takže později padaly, ale spojení přetrvávalo. Lidstvo už nebylo schopné posílat do vesmíru nové družice. To až mnohem později, když se začala úroveň života postupně vracet do starých kolejí. Jenomže to trvalo více nežli dalších sto let.

Hroby se nekopaly, na to byl nedostatek lidí i přes nával brigádníků. Mrtvol bylo příliš mnoho. Buldozery jenom hloubily pří-

kopy, do kterých se házely a zahrnovaly. Pozemků byl nadbytek, protože počet obyvatel drasticky poklesl. Nebylo potřeba obdělávat tolik zemědělské půdy na pěstování potravin. Bylo to jediné řešení a také nejrychlejší, protože šlo hlavně o rychlost. Hlavní bylo, dostat rozkládající se těla pod zem.

Některé země měly výhodu, že mrtvé mohly ukládat do písku pouští. Musely je ale také nějak odvozit, a že jich byly miliony. Vždyť jen Egypt měl v té době hodně přes sto milionů obyvatel. Takže jen oni museli pohřbít přes padesát milionů těl.

Až naši potomci najdou ta mumifikovaná těla v písku, tedy, bude-li lidstvo ještě existovat, řeknou si: „Proboha, co to bylo za civilizaci, která dopustila tolik mrtvých?“

A právě tehdy upadla prakticky v zapomnění zvyklost, vyprovázet zesnulé do hrobu. Nebyl na to čas. Většinou stejně nikdo nevěděl, kde se tělo jeho blízkého nachází. Mrtvoly ležely na hromadách často příliš dlouho. A také záleželo na ročním období. A mnohdy je už stejně nikdo nepoznal.

Identifikační čísla se z počátku nedávala a byla by jich zapotřebí obrovská množství. Před příchodem komety měla planeta na 8 miliard lidí. Aby během několika desítek let vymřela až polovina lidstva, tedy čtyři miliardy. Každému vymřela více nežli polovina příbuzných. A tehdy lidé zhrubli a začali se bát jeden druhého. Nastal věk temna. Počty trestných činů rostly. Strach ze smrti, byl všude přítomný, a to v každé společenské vrstvě. Ani bohatí si delší život koupit nemohli.

Politici měli jiné starosti, nežli napadat sousedy ve jménu jim vládnoucího vůdce nebo svého boha. Stejně si myslím, že bůh je jen jeden a pro všechny církve stejný! Že například Hebrejci a Pa-

lestinci jsou geneticky příslušníky jednoho národa. Palestinci jen přijali víru tehdy jim, vládnoucích panovníků. Podivné na tom je, že muslimové uznávají archanděla Gabriela či Jana Křtitele za svatého a Krista jako věrozvěsta. Když mají své svaté s křesťany společné, proč je tedy stále vraždí?

Velikého množství náboženství je zapotřebí proto, že snadněji zabijí svého bližního ve jménu mého boha, nežli ve jménu společného boha. A čím více je náboženství a sekt, tím více mluvčích boha, kteří nám sdělují a překládají jeho myšlenky a přání, jak si přejí, aby zněly oni. To byl vždy nesmírně výnosný obchod s penězi, majetkem a důvěrou všech věřících. Jen je divné, když se vraždí i vyznavači stejného boha. A to už po celá tisíciletí. Ve válkách žehnali kněží stejné církve zbraním obou bojujících armád. Snaží se přesvědčit věřící, že ten jejich milující, láskyplný, dobročinný, mírumilovný a hlavně vševědoucí Bůh, si opravdu přeje, abychom se navzájem hromadně zabíjeli. A stále jim to věříš? Ty jim to stále ještě žereš!

V prvních desetiletích po kometě bylo nejdůležitější zachovat chod státu. Všechno bylo na příděl. Zásobování potravinami a vodou stálo na prvním místě, stejně tak zdravotnictví, policie armáda, dodávky tepla, elektřiny, odvod splašků. Ale také odvoz odpadků, aby nepropukly zase jiné nakažlivé nemoci. Bylo nutné udržet v chodu továrny, obchody i školy. A později se ukázalo, že ještě důležitější nežli výroba a spotřeba, je udržení pořádku a dodržování zákonů. Na to byly zapotřebí ty represivní složky a také soudy!

Protože se začaly rychle rozrůstat kriminální a mafiánské struktury. Vlády nad městy i kraji se zmocňovali různí bossové. Ukázalo se jako nezbytné, to jejich panování ukončit všude najed-

nou a hlavně co nejrychleji. Třeba i za cenu obětí z řad obyvatelstva. V podstatě vypukla občanská válka, protože ti, kteří byli od mafiánů placeni a živeni, za ně i bojovali až do smrti.

Tehdy se dočasně obnovilo dědičné předávání státních funkcí na potomky. Trvalo další desítky let, než se od tohoto protiprávního stavu upustilo, aby se znovu začalo volit. Naštěstí se i v řadách policie nelezli čestní a obětaví lidé, kteří nasazovali vlastní životy, to aby byl obnoven a zachován právní řád. Chránili tím nejenom společnost, ale i své rodiny a budoucí generace. Jenom oni mohli prosadit dodržování zákonů. A to i proti nejbohatším, nebo nejvýše postaveným třeba i silou. A naštěstí to tak prosazují dodnes! A daří se jim to přesto, že velitel nad nimi, je také neomezeným vládcem svého území. Je to vlastně takový diktátor. Stále nad námi visí ten pomyslný Damoklův meč.

Ale naštěstí je už tím vládcem odvolatelným. Protože byl přijat zákon o odvolatelnosti politiků, státních úředníků i soudců přímo občany. Zákon, který navrhoval už před dvěma sty lety politik Petr Cibulka. Tehdy se mu to ještě nepodařilo. Toho zákona se mocní tak báli, že jeho přijetí neumožnili.

Povedlo se to až po milionech obětí, kdy se stal realitou. Demokracie byla zachována – za strašlivou cenu. Hlavně že čestní prosadili svá práva proti nečestným. Tedy alespoň u nás! Já věřím, že to za to stálo a že si to už nikdy vzít nenecháme. Lidem se totiž nelíbilo, co se z republiky stává.

Pomohl tomu také boj o moc mezi bohatými. Jejich panovačnost, závist, nadřazenost a sobeckost. Nikomu z nich se nechtělo upadnout do područí druhého natrvalo a navždy mu sloužit, nebo jeho potomkům. Každý si dokázal představit jenom sám sebe jako krále. Jen díky jejich rivalitě se to nikomu z nich nepodařilo. A proto se přidali na stranu práva. Moc si tak, ve zdánlivě

demokratickém státě rozdělili rovnoměrně mezi sebe. Nejbohatší nechtějí, aby přišel kdokoli cizí a výhodné místo jim sebral a vše co jim patřilo, zabral pro sebe. Včetně životů jim nejbližších. Také proto prosazují dodržování práva a zákonů dodnes.

Zřejmě si to budeme muset nechat líbit ještě několik set let, nežli se svět vzpamatuje, nebo se nevyhladíme. Za miliony let, co tady lidstvo je, se to už zcela určitě několikrát stalo.

Kdysi lidskou populaci přežili jenom dva Adam a Eva. Ale i přesto jsme se znovu rozmnožili. Lidstvo je nesmírně houževnaté.

Pravdou také je, že k tomu rozhodnutí mocných, omezit dobrovolně „svá práva“, pak přispěly atentáty zoufalých jedinců, kteří se obětovali a s pomocí Samuela Colta nastolovali rovnost mezi lidmi.

„Lidé si byli vždy navzájem rovni, aby se někteří z nich stali ještě rovnější. Pak musel přijít Samuel Colt, aby nás znovu učinil sobě rovné.“

Ale prvořadé tehdy bylo, to odklizení mrtvol.

Děti jsme s tímto stavem seznamovali tak brzy hlavně proto, aby byly opatrné. A dávaly si také pozor na čekatele odchodu. Na tohle je školka ani škola dostatečně připravit nemohly.

Čekatelé jsou lidé, jejichž odchod ze života se již přiblížil. Tito lidé jsou povinni nastoupit do odcházejícího centra několik týdnů, ale třeba i jen dnů, před svým odchodem ze života a tam se zaregistrovat. V té době už stát nechce, aby chodili do zaměstnání, když nechtějí. Když požádají, tak dostanou placenou dovolenou před odchodem. Většina lidí přesto raději pracuje až do konce aby na odchod nemuseli myslet a trápit se tím. Před odchodem většinou lidé nemívají žádné zdravotní problémy, pro-

tože jsou vlastně ještě mladí. Takže odcházející, umírají v dobré kondici.

Odcházející centra, to jsou ubytovny, kde se odcházející shromažďují, aby jim bylo poskytnuto, v případě potřeby ubytování, potrava a hlavně psychická podpora, která je často nejvíce zapotřebí. Strach z neznáma, z nepoznaného je v nás stále, až do konce života. Ta centra se nacházejí v každém kraji. Tedy, alespoň tady, u nás.

Dříve se stávalo, že odcházející, o kterých se vědělo, že odcházejí, byli od ostatních lidí napadáni, lynčováni a někdy také zabíjeni. Hlavně, když se stal v jejich okolí nějaký zlý čin. Třeba loupež, znásilnění nebo vraždy a v lidech to vyvolalo nenávist. Hlavně potřebu se pomstít, komukoli. Ta odcházející centra jim proto poskytovala i ochranu. Nacházejí se poblíž stanoviště armády.

Nikdo nechce být zabit předčasně, nikdo nechce před smrtí trpět. Nikdo nechce být lynčován, každý se bojí soudce Lynče!

Jak ale ty odcházející k nástupu do odcházejících center přinutit bez násilí a represí? Kdo ví, že za několik dní zemře, se k ničemu nutit nedá. Ten se nechá pouze přesvědčit. Nebo ho paradoxně přesvědčí strach o jeho vlastní život.

Lynče se bojí každý, tato smrt bývá bolestivá. Je to jako ukamenování ve starověku. Vlastně to bylo založené na tak zvané dobrovolnosti. Dobrovolně nastoupili do odcházejícího centra, nežli by se nechali zlynčovat.

My máme štěstí a hlavně právo dané ústavou, že si každý kdo chce, může odejít ze života o samotě a v ústraní. Takže nemá ten pocit, jako že nastupuje před popravou do cely smrti. Jenom musí v odcházejícím centru oznámit svou adresu nebo místo, kde bude tělo nalezeno, aby mohlo být odklizeno. Aby se někde dlouho ne-

povalovalo a nešířilo nákazu. Nesplní-li to, kdo ho potrestá? Já jsem nahlásil adresu svého bydliště.

A také musí zaplatit odvoz a následnou likvidaci těla. Aby nezatěžoval společnost. Nic není zadarmo, za vše se platí. I ta likvidace se musí uhradit. Pryč je doba, kdy se chodívalo zakopávat těla zadarmo. Většina lidí to platí dobrovolně a ochotně. Nikdo nechce zůstat před odchodem nic dlužen! Ani státu. Ale výjimky se samozřejmě také objevují.

Likvidace tomu říkáme dlouho, protože se žádné poslední rozloučení už prakticky neprovádí po desítky let. Lidé si na to zvykli. Zesnulí se jen pohodí do jámy. Úcta k nebožtíkům se vytratila. Ale není se čemu divit. Těch mrtvých bylo za ta dvě staletí až příliš mnoho.

Také se později rozšířil názor, že vymírání bylo způsobeno armádou, nebo vědci. Že to byl pokus, který se vymkl kontrole! A možná, to nebyla kometa, ale vojenská družice, která skončila v atmosféře. Muselo se to šířit nejprve vzduchem až teprve potom genetickým přenosem při porodu z matky na dítě. Vrchol nastal totiž až po padesáti letech! Nebo to byl zákrok mimozemšťanů, proti našemu přemnožení? Říkalo se, že planeta bude přelidněna. A proto, že je schopna uživit jenom 15 miliard lidí, tak začneme brzy vymírat!

A je také možné, že pokles počtu obyvatel tenkrát, zastavil oteplování planety. To byl tehdy náš největší problém. Každý člověk vyzařuje 36 °C. Tehdy nás bylo hodně. Jako dinosaurů, kteří také museli být teplokrevní. A kteří také hodně prděli, jako lidé. Mnozí byli navíc obrovští a bylo jich mnoho. Když vymřeli po pádu komety, tak přišlo ochlazení a také doba ledová. Potom se teprve mohla rozvinout lidská civilizace, která tady už přitom byla před nimi. Jenom nás nebylo tolik, jako těch ještěřů.

O každém člověku se už po desetiletí vedou záznamy: Kde se narodil, kde bydlí, kde pracuje, kolik má dětí a kolik sourozenců, kdo byli jeho rodiče ale hlavně, kdy má odejít ze světa. A kdo ví, co ještě? Všechno se sledovalo. Aby byla společnost připravena a nebyla něčím překvapena.

Všechny tyto změny se odehrály dávno před mým narozením. Já už přišel na svět do zaběhaného systému, v němž bylo vše dané. Kdy budu chodit do školy, kdy budu pracovat a hlavně kdy zemřu. Nikdo se nad tím také už příliš nepozastavoval. Tak to bylo prostě dané! Smrt se stala jen administrativním údajem. Datem v registru. Položkou v tabulce. Lidé se s tím naučili žít, nebo alespoň snášet. Ne proto, že by to bylo lehké, ale proto, že neměli na výběr.

Naše vládnoucí vrstvy, stejně jako totalitní, nebo diktátorské režimy nemají rády překvapení. Nejlépe se jim žije v zaběhaném systému, kde vládou jen oni. Nesnášejí překvapení, nenávidí jakékoli revoluce, nebo převraty. Nepřejí si žádné změny systémů, vyhovuje jim ten jejich.

My si sice namlouváme, že žijeme v demokratickém státě, ale přitom jsme v podstatě takový policejní stát. Jenže když ono to pro přežití lidí a zachování chodu státu, zabránění anarchie, bylo naprosto nezbytné.

Je to dlouho, co byli odcházející k nástupům do odcházejících center také nuceni třebas i násilím. A to už půl roku před odchodem. Odcházející na tom byl přitom fyzicky naprosto v pořádku, až do těch padesáti let. Tedy většina. Tedy většinou. Výjimky se samozřejmě občas vyskytnou. Někdo může mít trvalé následky, třeba po úrazu.

Já hrál fotbal ještě ve svých 49 letech a běhat jsem vydržel vždycky po celý zápas. Takže výhoda byla také v tom, že lidé umírali jako zdraví. Takže se o ně ve stáří nemusel nikdo starat.

Stávalo se, a občas k tomu dochází ještě i dnes, že se odcházející před odchodem rozhodl spáchat zločin. Řekl si: „No a co, vždyť stejně umřu“. Potom šel a uloupil peníze a hned je prohrál třeba v kasinu. Aby si ještě něco užil. Tedy alespoň podle něho. To byl ale ten zločin nejmenší. Protože někteří z nich i vraždili a to hlavně ty, které neměli rádi, nebo o kterých si mysleli, že jim v životě ublížili. Takže to bývaly jejich bývalé manželky. Ale i třeba jen tak, pro svoji „zábavu“, aby si vyzkoušeli pocit absolutní moci nad druhými lidmi. A právě v těchto případech bývalo obětí hned několik. Vraždícímu se líbilo, že je absolutním pánem nad životem a smrtí mnoha lidí, alespoň po tu krátkou chvíli. Zrůdy mezi námi existují už odpradáвна.

Nejzrůdnější na tom ale bylo, že se našli tací odcházející, kteří oběti před zavražděním mučili a znásilňovali. I mladistvé, nebo dokonce i malé děti. A proto, že to nedělali vždy jenom v den odchodu, ale i několik dní před ním, byl znovu zaveden trest smrti. A ten se prováděl bezodkladně, třeba právě i v den odchodu dotyčného. Odvolání proti trestu přípustné nebylo.

Je pravděpodobné a zřejmě se také stávalo, že byl popraven nevinný, na kterého to někdo navlékl. To je riziko, které je nutno podstupovat.

Na nápravu nebyl čas! Stejně by umřel. Jde hlavně o pocit popraveného, aby si uvědomil tu svoji vinu. Byl-li nevinný, byl to pro něho daleko horší pocit nespravedlnosti, právě proto, že věděl, že je nevinný.

Šlo hlavně o odstrašení případných následovníků, protože to vždy vysílala televize v přímém přenosu a často to pak opakovali. A také se to promítalo ve filmových týdenících. Hrál tam roli zadostiučinění pozůstalých i veřejnosti.

Nikdo, koho pak dopadli, nebo si v té chvíli mysleli, že ho dopadli, nemohl dostat milost, i kdyby byl sebebohatší. To bylo zakotvené v naší ústavě.

Skutečnému pachateli to mohlo projít, takže to mohl páchat opakovaně a beztrestně. Jen v případě, že dopadli pravého a on nebyl ještě odcházející, se to vyšetřovalo. Když mu čin prokázali, byl také ještě ten den, bez odkladu popraven. Odklad nebyl přípustný!

Je to strašné, ale když přijde na Zemi doba temna, vyplavují se do chování a myslí lidí ze srdcí strašlivé špatnosti. A tehdy nám začnou vládnout duchové temnoty, kteří se zmocnili našich duší. Nastane to vždycky, když nám začnou v duších vládnout příšery! Potom mnohý nevěřícně zírá, jaké že to zlo v něm přebývá, jak a kdy se do něho vůbec dostalo a jak se něčeho takového mohl dopustit? Říká si: „Vždyť jsem byl přece člověk slušný a od rodičů také dobře vychovaný. Tohle přece nejsem já!“

Kvůli tomu jsme s tím seznamovali děti, aby byly opatrné. Aby si dávaly pozor na ty lidské zrůdy a byly připravené. Dá-li se vůbec na něco takového někdy dítě připravit.

Naše společnost čekatele odchodu neoznačuje. Nechováme se k nim jako nacisté za veliké světové války. Kteří tenkrát označovali Židy žlutou hvězdou, aby je každý poznal už na dálku. Nechtěli jsme odcházející před odchodem ponížovat, natož snižovat jejich důstojnost a zvyšovat jim tak duševní utrpení. I tak toho bylo na každého příliš mnoho.

Vědomí přesného termínu smrti na psychice nikomu nepřidá. A nikdo ho vypudit z mysli nedokáže nikdy. Neustále se nám vrací. Určitě v tom našem rozhodnutí sehrálo roli i to, že nás se to bude jednou také týkat. Nechtěli bychom dopadnout stejně, jako

oni. Strach ze smrti je všudy přítomný. A můžeme tu duchovní literaturu studovat sebeděle, stále to tam je!

V zemích, kde vládne totalita, musejí kandidáti odchodu nosit barevná označení, hlavně turbanů, nejméně rok před odchodem. A podle informací které k nám pronikly, to tento problém stejně nevyřešilo. Řádění vraždicích šílenců tam prý přetrvává a dochází k tomu často. Také proto se cestovní turistika do zemí, na východ, prakticky nevyužívá. Asi ze strachu, před jejich fanatismem. Nejednen muslim by si rád před odchodem smlsnul na křesťanovi a vzal ho sebou na onen svět. To také rozdělilo východ a západ ještě mnohem více, nežli kdy předtím. Z Evropy vymizeli muslimové úplně. A sebevražedné útoky tady prakticky ustaly. Zatím co v Izraeli s tím mají problémy neustále.

Nic nedokáže zabránit sebevražedným komandům pronikat na jejich území a vraždit civilisty. Ale i muslimové už mají problém naverbovat dostatek těch mladých, ochotných věřících, kteří by chtěli zemřít ještě dříve, než přirozenou smrtí musí. Už ani jim se nechce umírat za svého boha. Už ani jim se nechce umírat za svého boha zbytečně, ale hlavně ne předčasně. Víra a fanatismus je opouští. Ani chalífové už nejsou dědkové nad hrobem, jako byli dříve. I když jsou už vlastně také nad hrobem.

I dříve lidé umírali. Vždycky umírali. Každá bytost musí jednoho dne zemřít. A nejenom lidská. To je přirozený zákon boží, ke kterému všichni směřujeme. Smrt je nedílná součást života. Je zákončením, takže vlastně vyvrcholením. Tady si upravím jeden citát:

„Smrt není zlá, tak bozi uznali, však kdyby krásná byla, těž by zmírali.“

(Sapfó).

Každá lidská bytost musí jednoho dne zemřít, aby se její duch mohl znovu zrodit a navrátit se na naši pozemskou pláň. Aby ve svém dalším životě mohl napravit, co předchozím chováním pokazil, nebo to co odčinit nedokázal. A proto si musí prožít další své životy tady na zemi. Až pak, jednou, dokáže vše splatit, nebude se muset vracet a jeho cyklus se uzavře. Teprve potom dojde svého cíle, svého klidu a zůstane u svého stvořitele, stejně jako třeba Buddha.

Každý ví, že jednoho dne zemře. Nikdo tady nemůže být věčně. Jenom ti vůdcové totalitních režimů a jejich nohsledi, se všem snažili namlouvat, že na ně se to nevztahuje. A hlavně se tak na veřejnosti, před kamerami chovali. Historie je pak vždy usvědčila z omylů. Bylo prý komické, když je ukazovali na tribunách, mávající davům pod sebou. Vypadali jako loutky, nebo spíše roboti i přesto, že byli kvalitně balzamováni. Bylo už zřejmé, že jsou prošpikováni elektronikou a hydraulikou. Neviděl to prý pouze slepý!

Provozovali to do doby, kdy nějakému Putinovi z Ruska, upadla před kamerami na tribuně, při kynutí davům, celá ruka. Putim byl přirovnáván k Hitlerovi, Stalinovi či Maovi. Masovým vrahům, kteří vládli před ním.

Jenže, na rozdíl od nich, podepisoval rozsudky smrti ještě ve svých sta letech. Ti tři před ním umřeli mladší. Maovi bylo 83 let; Stalinovi 74 let a Hitler spáchal sebevraždu už v 56 letech. To bylo ale před tou kometou.

Putina si pamatovalo hodně generací, protože to byl prý veliký zločinec. A teprve po této komické příhodě ho museli stáhnout z oběhu a nahradit jiným. U Rusů, stejně jako i v dalších totalitních zemích bylo a je jedno, která zrůda jim vládne. Nebo, spole-

čenství zrud. I když u nich může být ten nejvyšší vždy jenom jeden. Jejich hierarchie to ani jinak neumožňuje. Vždy bojují o moc, až dokud nezůstane jenom jeden. Ten poslední, který propadne peklu a s ním i celý jeho národ!

Teprve tato ostuda před celým světem je přinutila přiznat skutečnost, že i ti jejich nejvyšší vůdcové umírají také v padesáti, jako každý jiný člověk. Co se přitom v těch zemích dělo, není známo, protože informace od nich nebyly ani ověřitelné. To nejsou vlastně ještě dneska.

Nikdo nevěděl, jak to u nich probíhalo. Jisté však je, že při soupeření o moc umíraly další a další tisíce a možná že také miliony lidí. U nich životy nehrály žádnou roli, protože pro ně neměly žádnou cenu nikdy! A lidé si je nezvolit nemohli. Tak zvané svobodné volby u nich, byly vždy jenom fraškou. Postavit se na odpor nemohli. A umírat předčasně se jim nechtělo. Totalitní vůdcové, své i jen zdánlivé odpůrce, nechávají vraždit ihned, při podezření, že s nimi nesouhlasí. Nebo že by mohli nesouhlasit, nebo že jednou nebudou souhlasit. A na věku nebo pohlaví jim nezáleží!

Nejstrašnější na tom stále ještě je, že nejméně tři z těchto zemí, tedy Rusko, Čína a Severní Korea vlastní atomové zbraně. Co kdyby si některá ta jejich zrudka řekla: „No a co, stejně zítra umřu, tak ať se mnou zanikne celý svět.“ A čudlíky by zmáčkly, nebo k tomu vydal přímý rozkaz. Pak by ta naše civilizace skončila úplně. Nejsou to přitom jediné totalitní země, které vlastní atomové zbraně, ani jediné země na světě, které je vlastní. Už před velikým vymíráním bylo na celé zeměkouli tolik desítek tisíc atomových hlavic a to silnějších nežli ty první, které použily na Hirošimu a Nagasaki, že by stačily ke zničení života na celé planetě několikrát.

Naše děti už také neumírají tak často, jako se umíralo dříve. Jako by se dostalo do genomu lidstva něco, co náš život na jednu stranu zkrátilo, na druhou stranu posílilo a snížilo dětskou úmrtnost. Je to znát i na celkovém zdraví obyvatelstva, lidé jsou zdravější. Možná, že se v nás jenom ty choroby nestačí rozvinout. Podivné je, že umíráme všichni na den stejně. Dá se říci, že na hodinu přesně stejně. Bez výjimky. Nikdo se nedožije o den více! Lidé se zdají být jako naprogramované stroje. Jako roboti, jimž vypršela záruční lhůta, jako by se vybila baterie a jejich chod se najednou zastavil.

Údajně se i u nás vyskytli dva, kteří nezemřeli, kdy měli. Ten první měl prý špatně zapsané datum narození a druhého si téměř okamžitě někam odvezli tajemní páni v černém. Zřejmě ho budou zkoumat a pitvat. Tak z pitvání bych měl panickou hrůzu. I když pitvání prý už nebolí.

Věřící člověk by nikdy neměl ztrácet svou naději a vždycky by měl ve všem hledat to pozitivní. Já jsem si z toho, co se děje na naší planetě s našimi životy vzal to pozitivní, že alespoň už lidé neumírají jako „ležáci“. Tedy ti, kteří se o sebe nedokáží postarat, nemohou se ani pohybovat a jenom leží. Když jsme se dožívali i sta let, stávalo se mnohdy, že někteří v tom stavu proleželi deset, dvacet let, než odešli. A leželi úplně bez zájmu o cokoli.

Bez zájmu o okolí, své blízké a dokonce i bez zájmu o život. Bylo jim jedno, jestli svítí světlo, nebo je tma, jestli u nich někdo je, nebo hraje televize. Po celé roky leželi v očekávání smrti, o které už ani nevěděli, že má přijít. Takže pozitivní vidím v tom, že se to za posledních dvě stě let už téměř ani nikomu nestává. A pozitivní vidím i v tom, že si nikdo nemusí šetřit peníze na stáří, protože dříve nevěděl, kolik jich bude ještě potřebovat.

I přesto, bylo lepší, když lidé nevěděli, kdy zemřou. Kdy nastane jejich čas. Tedy až na nevyléčitelně nemocné. Bůh věděl, proč nás nechával v nejistotě.

To všechno o úmrtí lidí v padesáti vešlo ve známost mnohem později. Když se porovnávaly rodné a úmrtní listy v zemích, které tyto záznamy vedly také i v minulosti. A právě to je na tom tak podivné, že ten odchod mají všichni tak přesně stejný. Na den stejný. Na celé planetě.

Spravedlivé je, že umírají stejně chudí jako bohatí. Majetek, ani sebevětší, nezajistí delší život nikomu. Nikdo si nedokáže podplatit pána smrti. Nemám nic proti bohatým, když získali své bohatství dědictvím, nebo svou vlastní pílí, pracovitostí a úsilím. Dobře vím, že chudý člověk nikdy žádné pracovní místo nevytvoří. My všichni, chudí i bohatí, práci ke svému životu potřebujeme. A to je také zákon Boží! Bohatství ani známosti přitom ještě nikomu nepomohly k prodloužení života i přesto, že korupce a protekce kvetly odjakživa.

To bylo na tom to spravedlivé. Výhody nezískali ani naši generálové, nebo prezidenti. A dokonce ani kněží, biskupové či papež, nedostali od svého boha výjimku. Přesto, že k němu mají podle nich, nejbližší. Konkláve k volbě papeže pak musela také začít zasedat mnohem častěji, nežli zasedala dříve. Alespoň že vždy věděli přesný termín jeho odchodu už dlouho dopředu.

U zvířat toto povědomí kolika let se dožívají, stále nemáme. Takže ani nevíme, jestli se to týká i jich. To proto, že se málokteré zvíře pod naším dohledem dožívá tolika let. Krmný dobytek, který nás živí, zabíjíme daleko dříve, nežli nastane čas jejich přirozeného odchodu. A málokterá zvířata se i předtím dožívala

padesáti let. Snad jenom sloni. Hlavně jsme si o tom nevedli záznamy a dlouhodobě se tomu nevěnovali. Nebylo to pro lidi asi důležité.

Dostal jsem hlad. Tak to u mě často nebývá, protože i hlad je jenom pocit a pocitům se dá ubránit. Je to stejné, jako pocit zimy, nebo žízně. Tyto pocity přemáhám většinou snadno. To pouze pocitu osamělosti se špatně bráním a to už dlouhých deset let. Pociť hladu беру jako signál těla, že je zapotřebí ho utišit naplněním nádrže, tedy žaludku, aby můj životní motor mohl fungovat.

Člověk vydrží tři minuty bez vzduchu, tři dny bez vody a sedmdesát dní bez jídla. Pravdou je, že po těch sedmdesáti dnech bývá organismus tak nevratně poškozen, že jeho náprava nebývá možná. Samozřejmě, že i v mém životě bývala období hladu. Nejvíce po rozvodu. Tehdy mě žena připravila o veškerý majetek a vymohla si i vysoké alimenty. Takže jsem si musel najít ještě další zaměstnání. Ale většina lidí se bez druhého zaměstnání neobejde. Nebo si myslí, že se bez něho neobejde. Každý má méně peněz, nežli kolik by nutně potřeboval! Tedy alespoň podle něho. Celý život jsem se snažil řídit krásnou myšlenkou starověkého filozofa Epikúra: „Komu nestačí málo, tomu nestačí nic.“ Vždy jsem žil skromně a šetřil. Až na tu svoji neřest, knížky a cigarety.

Doma jsme také žili skromně, ale hlad jsme nikdy neměli, protože se o nás rodiče dokázali postarat. Vždycky nás vedli ke skromnosti a hlavně k šetrnosti, takže také díky nim dokážu snášet nadbytek i nedostatek.

„Dovedu i v nouzi býti, dovedu i hojnost míti; v každém případě a ve všech okolnostech jsem vycvičen, i nasycen býti i lačněti,

i hojnost míti i nedostatek trpěti. Všecko mohu v tom, jenž mne posiluje.“

(List sv. Pavla Filipským, 4. 12 – 13).

Takže jsem nejvíce v životě utrácel za knížky. Naštěstí, sehnat si práci nebyl nikdy problém, lidí je všude stále málo. Ale i přes nadbytek práce se vždycky najdou jedinci, kteří pracovat nebudou. Zastával jsem názor a podle něho se i řídil, že každá práce je lepší, nežli žádná! Nejen kvůli nasycení, ale i pro zdárný vývoj naší povahy a tím i duše.

Se ženou jsme měli tři děti, holky. Petru a dvojčátka Editu a Kateřinu. V práci se mi chlapi smávali, že nemám děti, když mám holky, holky prý nejsou děti. Abych mohl říkat děti, musel bych mít kluka a holku. Takže to by podle nich, ten kdo má tři kluky, také neměl děti. Smáli se, dokud jsem si nepřinesl od úřednice potvrzení, že i holky jsou děti!

Období rozvodu bylo opravdu velice těžké. Jako pro každého chlapa, kterého opouští žena, kvůli jinému muži, a kterou přitom tolik let věrně miloval. Lidé se odnaučili naslouchat jeden druhému. Uměli-li to vůbec někdy. Naslouchání je přitom nejtěžší umění každého lidského vztahu.

A komunikace mezi partnery k tomu také patří. Mí rodiče si každý den odpoledne sedli k šálku kávy a dlouho si povídali. To my se ženou, jsme se později spolu dokázali bavit už jenom o žrádle.

Odcizili jsme se a měli každý jiné zájmy a starosti. Já hlavně jak uživit svou rodinu. Jenomže když ženy to povídání bytostně potřebují. Ale nepotřebují, abychom je pochopili, nebo jim porozuměli, stačí pouze, že je vždy, když je toho zapotřebí, vyslechneme. Když to časem neděláme a ony cítí, že se jim stáří blíží, pak

si potřebují dokázat, že mají na to, sbalit někoho mladého. Pak stačí, aby ten druhý byl u ní a naslouchal, aby byla jeho! A nemusí udělat nic, aby si ji něčím zasloužil.

Když jsem se dříve, snažil něco vyprávět své ženě, tak mě vždy skočila do řeči a dopověděla to za mě. Jenomže vždycky úplně jinak, nežli jsem to chtěl říci já! Pokaždé jsem řekl, že to dopověděla špatně a také, jak jsem to myslel. Ale stejně to bylo pokaždé stejné. Tedy až do doby, nežli jsem si to už přestal nechávat líbit! A tam to asi začalo.

Možná že tehdy nastal bod zlomu, kdy se naše manželství rozpadlo. Kdy už jsme si přestali vážit jeden druhého. Možná že právě tam pramenila ta neúcta mezi námi. A zřejmě tehdy se náš vztah stal neudržitelným. A nemusela v tom hrát žádnou roli nevěra. Ta přišla, až když jsme se odcizili jeden druhému.

„Když ti, co se milovali, zapomenou na něžnost, zůstane smrti málo, co by jim vzala.“

Byron

Aspoň jsem se musel naučit trochu prát a také vařit. Já miluji kuřecí s rýží, bramborový salát s králíkem a bramboráky. To všechno už umím. Nejsnazší pro mě ale zůstalo jídlo, které jsem si dělával ze začátku. Tedy, otevřít rybičky olejovky, oloupat cibuli a namazat krajíc chleba. Stále je to moje nejčastější jídlo. Navíc jídlo laciné a já jsem šetřil celý život, aniž bych přitom nezbytně musel. Zítřka to poruším, nebudu už na nic koukat. Jenomže to letité skrblení, za jeden den stejně nedohoním.

A právě tehdy jsem se naučil hospodařit s penězi, protože jsem je do té doby dával všechny ženě, a sám dostával pouze kapesné na cigarety a pivo. Zastával jsem názor, že ženy jsou lepší hospo-

dáři než muži. Můj otec dával mamince všechny peníze po celý život a dobře jim to klapalo až do smrti.

Takže jsem si z něho bral příklad i v tomto. Jako téměř ve všem. Problémy nastávaly, když mi občas, jak se zdražovalo, už nestačily, takže jsem se musel kamarádům vymlouvat, že s nimi dnes nemohu jít po fotbale na pivo proto, že mi není opravdu dobře. Neměl jsem totiž už ani korunu. Po rozvodu jsem pochopil, jaká je výhoda být finančně samostatný a soběstačný. A uvědomil si jaká je v penězích skrytá síla a jak se s jejich pomocí dá manipulovat s lidmi.

Většina totiž věří v boha mamonu a mnohdy jsou pro jejich nabytí ochotni udělat v životě cokoli.

Později se mi spolu s mou skromností podařilo nashromáždit také nějaké finanční prostředky. Ale nikdy jsem přitom nemyslel na sebe, vždy jen na své děti, abych jim alespoň částečně pomohl. Až po mé smrti přijdou ke mně do bytu, podívat se, jestli tam nezůstaly nějaké peníze, aby si měli co odnést. Pak budou určitě překvapené jejich množstvím. Samozřejmě to nejsou miliony.

Domluvili jsme se s kamarádem, který bude také odcházet, že si ten zítřek prožijeme spolu. Abychom se navzájem podpořili. Tak musím připravit dobré jídlo na celý den a zítra bych to nestihl. Budu se mu muset věnovat po celý den, který nám ještě zbývá. A proto si musím všechno připravit už dneska.

Kamarád František se narodil ve stejný den jako já, jen o hodinu dřív. Ani jemu se nechce umírat o samotě v přírodě, nebo se jenom tak ožírat někde v nějakém baru. Opijeme se spolu, v klidu. Nepotřebujeme k tomu obecenstvo. Alkoholu mám přitom v lednici tolik, že ho do smrti vypít už nedokážeme. A koupil jsem drahý, kvalitní. Po něm nás hlava ráno bolet nebude. A třeba se také podělíme o své myšlenky, o svůj strach a tím si ho rozdělíme, rozředíme a oslabíme. Strach už nebude mít sílu. Zůstane jen klid.

U nás se vždycky říkávalo: “Kdo se bojí, sere v síni.” Já se nechci bát a nemyslím si, že mám strach, ale cítím se nějak nejistě z toho svého očekávání.

Ukáže-li se, být pravdou všechno to, co jsem studoval? Nebo jsem důvěřivě naletěl? Pakliže to pravda je, budu šťastný a já tomu bytostně věřím. Ale když ne, tak překonat to ve dvou bude daleko snazší, protože ve dvou se všechno lépe táhne a utáhne. I když v tom si pomoci nemůžeme. Protože každý umírá sám! Ale to se dozvíme až potom, každý sám!

Já se půjdu projít dneska odpoledne. Zajdu se ještě naposledy podívat na místa, která jsem míval rád a kam jsme chodívali se ženou a s dětmi. Všechno si obejdu a zavzpomínám. Nebudu smutný, že odcházím protože, co je na smrti smutného a co bylo na mém životě veselého? Žil jsem ho z povinnosti ke svému Bohu, ke svým dětem a také k sobě. Nic víc.

My jsme byli s Fandou spolužáci už na základní škole. On se jmenuje po otci Fikerle a já Kordule a také František. Ke všemu jsme si byli už od dětství tak podobní, že nás považovali za bratry. A rozlišovali nás jenom podle toho, že neměl na levé ruce prostřední prst. Když jsme vychodili školu, tak se naše životy rozešly. Potkali jsme se až u rozvodového soudu.

Také se rozváděl. Takže je to už deset let. To bývá zlozvyk už téměř všech žen, že si před čtyřicítkou najdou mladšího a rozvedou se. Nic je už zastavit nedokáže. Doslova kvůli tomu začnou „stromy kácet“ a dlouholetý svazek naprosto zničí. A co vím, tak se to stalo pravidlem téměř ve všech rodinách, které já znám. Málokterý muž, pak umírá jako manžel. Ženám je úplně jedno, že jsme je po celý život věrně milovali. Prý si chtějí užít to, co si s námi neužily.

Horší je, že se kvůli tomu, ale spíše kvůli nim, rozpadne i vztah otců s dětmi a to nevratně! Vztahy se rozpadnou, důvěra se vytratí. Přinutí své děti, aby si vybrali ji, nebo otce. A proto, že děti mívají k maminkám blíž nežli k otcům, je rozhodnutí předvídatelné. Protože maminky s nimi byly neustále, zatímco my otcové, abychom uživili rodinu a měli na jídlo, museli jsme chodit do práce od rána do večera. Výběr dětí plně chápu. Jediné co nepochopím, co je přimělo okamžitě přerušit veškeré kontakty se mnou?

Ženy dnes, po letech už také chápu. Zřejmě nechtějí, aby muž zemřel před nimi. Bývaly většinou mladší a nechtěly se o něho starat a utěšovat ho. A jsou to hlavně muži, kteří mají z tohoto období života ten největší strach a špatně to snášejí psychicky. Ženy jsou daleko odolnější a tvrdší, nežli muži. Možná je to tím, že se otec užívá obavou, co s nimi bude, až přijdou o svého ochránce.

Také jsem to pociťoval. Paradoxně pomůže, když se vám odcizí a přestanou se zajímat. Když si uvědomíte, že nepotřebují ani tu vaši pomoc, ani ochranu, že si žijí vlastní život se svými dětmi a že na něj stačí bez vás.

A ženy chtějí mladšího, aby umřely před ním. Aby se starat musel on. Když zemřou, pak ten nový muž zůstane sám a to ještě dříve, nežli jsme zůstali my, když nás opustily. Pak si už těžko najde jinou, která by se o něho chtěla starat.

O muže, kteří to mají deset let do odchodu, nebývá žádný zájem. Spousta lidí žijí proto sami. Často se stává, že když si ženy najdou mladšího, rozbijí své manželství a zničí rodinu, tak od ní ten nový zanedlouho také odejde a najde si jinou, mladší, aby se nemusel starat o nějakou starou čtyřicetiletou bábu. I přesto, že většina vypadá i v těch letech velice sexy. Když pak zůstane sama, odejde ze života sebevraždou, stejně jako to udělala i moje žena.

Ani nevím kde je zakopána. Že je po smrti, jsem se dozvěděl až tři roky po rozvodu úplně náhodou od cizích lidí. A s dětmi jsem se od té doby už nikdy neviděl. Dávají mi za vinu její dobrovolný odchod ze života. Takže dnes ani nevím, kolik mám vnoučat. Nikdy jsem je neviděl. Tedy kromě toho prvního, Petříka.

Po tři roky jsme si spolu hrávali a já mu vyprávěl pohádky, četl mu knížky a vychovával ho. Bylo to nejšťastnější období mého života. Nezapomenu na to nikdy. Doufám, že ani po své smrti.

Nebyl mu ještě rok, kdy začal lézt po čtyřech. A to bylo náročné období na jeho uhlídání. Byl neobyčejně rychlý. Bylo to v létě a my byli spolu v obývacím pokoji. Mněl na sobě jen plínku a neustále se snažil utéct. Po čtyřech vyrazil jako střela, ke sluníčku, k otevřeným balkónovým dveřím. Chytil jsem ho za nožičky a přitáhl ho po koberci zpátky k sobě. Smál se a bylo vidět, že ho hra baví. Několikrát se to opakovalo. Další to zábava, kterou si vymyslel děda. Při koupání se divili, od čeho má tak červené břicho. Chudáček, měl ho spalené od toho tahání po koberci.

Každá zkušenost něco stojí a někdy i bolí. A za každou se platí. Také musel nejprve začínat od začátku, nemohl rovnou chodit, nebo hnedka běhat.

Přál bych své ženě, aby ji ta krátká chvíle štěstí a zamilovanosti s druhým mužem za to stála. Nemusela přece odcházet předčasně. Jsem přesvědčený, že jsem ji už tenkrát dokázal odpustit. Ale poň ve své duši. Ten den jsem si uvědomil, že odpuštění není akt vůle, ale dar času. A čas mi už dal všechno, co mi dát mohl. Člověk by mněl před smrtí odpustit všem lidem, které znal. Doufám, že mi to odpouštění s tím přechodem pomůže. Nechci si v sobě nést jakoukoli zlobu a nenávist na druhou stranu. K nikomu.

Nenávist nám ubližuje už v tomto životě. O to více by nám ubližovala na té druhé, tedy duchovní straně. Tam pro ni nesmí být

ani místo. A dokud člověk neodpustí z čistoty srdce, tak jeho duše do nebe nevstoupí!

Každý má právo změnit své rozhodnutí a od toho druhého pak odejít, když se přesvědčil, že jeho rozhodnutí ohledně lásky a manželství bylo špatné a už neplatí. Musí to být ale bez té zloby a nenávisti v srdci, ke druhému.

Dal jsem se do vaření. Vše co budu potřebovat, jsem nakoupil dopředu. Zítra to jenom ohřeju. Františkovi to určitě vadit nebude, protože sám vařit neumí. Stravuje se po hospodách a vývařovnách. Bývá vděčný za každé jídlo, zvláště je-li teplé. Kuře s rýží se mi povedlo.

Dal jsem si ho k obědu a doslova se přežral. Králíka jsem neochutnal jenom proto, že ho musím zítra ještě dopéci, ale věřím, že mu chutnat také bude. A bramborový salát mám vynikající, tedy, aspoň jak ho mám rád já. Budeme ho jíst studený, ten se neohřívá, takže nám ho nechám k večeři. Také to těsto na bramboráky jsem udělal trochu ostřejší, ale doufám, že mu to vadit nebude.

Nemusíme se bát, že by nás potom, při kadění pálil zadek, protože to ten den už nestihneme a druhý den o tom vědět nebude. Smažit si je budeme průběžně. Dají se stejně tak dobře jíst i studené, jako ten salát.

A proto, že se mi vaření protáhlo, vyrazil jsem na procházku později, nežli jsem plánoval. To mi ale nevadí, vždyť nikam nespěchám. Naprosto jsem se zklidnil. Duše se zklidnila a duch ve mě přímo zpíval. Brzy odejdu ke svému otci a toto vědomí mě naplňuje klidem v duši a také tou radostí. Je to zvláštní, tohle jsem ve snu nečekal. Má duše se raduje, že konečně dojde svému klidu.

Myslím, že jsem si to za tu dřinu v životě zasloužil. A také za tu bolest z úrazů, které jsem přežil a jejichž následky si po celý

život nesu. A za bolest ze ztráty milovaných bytostí a rodiny po rozpadu manželství. Život nebyl jednoduchý. Ničí život není jednoduchý, alespoň pro toho, kdo jej žije. Kdo jej musí žít!

Nacpal jsem se rýží a kuřetem téměř k prasknutí, tak doufám, že to na mě nepříjde už někde venku cestou a já se neposeru třeba v parku. Vyrazil jsem do parku. Je součástí místních lázní. A je tam neskutečný klid. Naše děti si tam chodili hrát po celé dětství a samozřejmě že i v zimě. Když už později chodili do školy, tak ho využívali ke kouření.

Byly tam dva altánky a školní děti do nich chodili o poledních přestávkách kouřit. Tedy, když si sehnali cigarety. Byla to totiž taková skrývačka, protože tam nikdo nechodil a nebylo tam ani odnikud vidět. Dospělí to přitom věděli samozřejmě všichni. Dneska tam altánky už samozřejmě nestojí. Do školy se podívat nepůjdu, protože ji zítra určitě navštívíme s Fandou.